

Orpheusz pályája vergődés a hatványozott képtelenség harapófogójában. Eké-
ként csaknem teljes magatehetetlenségbe csomózottan Gordiuszaönmagának.
Talán ezért vágyik zuhanni. Elalvás előtt gyakran felkapjaegy érzés, amint

30 Villányi G. András

LÉTCSERE

siklik, ömlik, kiárad, mint
folyam a szorossá vált me-
derből. Köröttetágas be-és
elfogadáskorlátlan úrje,
ahol ellentmondásmenten
minden összefér min-
dennel. Létezik még, de

már nincs, mert beleolvadt a végtelen kiterjedésmondhatatlan bőségébe.

A földön szűkösnek érzi a kapott és elcserélhetetlen formát. Szűk a
test, bőrtön a bőre és csontjai, sajtó tömlőc a hús, keveset hall a fül, alig lát
a szem, tompa a test. Hogyan is élhetné meg egy erdei fa pillanatait? Egy ró-
zsbakor virágbontását? Miként válhatna arégi kedves sziklákbenső titkainak
zsigeriismerőjévé?

Erdei csavargásai során őket ölelve megkísérli, hogy tudata egészen-
leváljon emberlényéről, sráhangolódjonviláguk belső rezgéseireNem vám-
pírként tesz így, nem kíván elszívni tőlük semmit, hiszenközben átadja magát
egészennekik:a lehetét, szívdobbanását, teste és lelke összes melegét kí-
nálja, eszméletét igyekszik beléjük remegni, mint aki mesterségesen léle-
geztet.Ám most nem erről van szó! Ó, érzi nagyon is, hogy a hasonlat sántít,
hiszen esetében nem halottak újralesztése történik, hanem alig észlelt más-
féle létformák tapasztalatára törekszik, s elültetésére az ugyancsak alig is-
mert lényben, akit önmagaként észlel. Meglehet hozzájuk képestő halott,
megpecsételt biológiai funkciókkal, kódolt vágyak vámszedőivel, pillangó-
ként repdeső, csapodár múlandóságában.

Csillagokkal derengő
szellőborzolt
sár sötét tején nőtt Angyal
szorosanöllelek
párás szavammal lélegzetem
lassú eridbe olvad
szívem verdesbenned
míg vérembe ég komponálta
halhatatlan csendet ültetsz
mindenem átadva
léted koldulom Vén Király

őszarcú zuzmós Tölgy.

TÁRSALGÁS

nem hiányzik már mondta egy barátnak
legfeljebb körömmyi – mutatta – *ha maradt belőle* benne
az fejét csóválta kételyét jelezvén
annyielég – szólt – *hogy felborítson*
egyszerre mindent igazolva a sejtetést
mind borúsabban alkonyult estbe
hirtelen jött a fájás nyári harmatos gyepen
a mezítláb elfutott szó ezer hangon
elsírt kétségbeesés hisz örök a válás
szüntelen a búcsú az öltől
hogy friss születés diszkoszaként
a lét új virágos mocsarába merüljön
múló méhek kínjával átvérzeten
sebzett vágytól ám hódítani ajzva

míg bóbiskoló éjben mutatják
a kijáratot az égi kaput
a suttogva táncoló jegenyék

FUTAM A LÉPCSŐKÖN

Bach: Jól hangolt zongora, Sviatoslav Richter

önmagába mélyült sejtelem
majd lépcsőkön a futam
versenyben a lélegzettel
hangokbakanyarultvonzás
a megérzés hogy rátalált...
nincs ilyenre szó logosz sem
aszimmetrikus fegyelem
a lét örvényspirálján
rámutat oly könnyeden
mintha égre bökne sőt a látványt
odaveti ahogy az egész
legbelül – *egyedül neki* – látszik

játszik minden atom és csillag közt
vágányok mennyre szőtt pályáin